

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 По1 12/11
Дана 01.07.2011. године
Б Е О Г Р А Д

кривичног дела фалсификовање новца из члана 223 став 3 у вези става 2 и 1
Кривичног законика у вези члана 33 Кривичног законика, злочиначко
удруживање из члана 346 став 2 у вези става 1 организовани криминал

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење, у већу састављеном од судије Слободана Рашића, председника већа и судија Верољуба Цветковића, Савке Гогих, Надежде Мијатовић и Драгољуба Ђорђевића, чланова већа, са вишим судијским сарадником Стојаном Петровићем, записничарем, у кривичном предмету против окривљених АА и ББ, због кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346 став 1 Кривичног законика и кривичног дела фалсификовање новца из члана 223 став 3 у вези става 2 и 1 Кривичног законика у вези члана 33 Кривичног законика, окривљених ВВ, ГГ и ДД, због кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346 став 2 у вези става 1 Кривичног законика и кривичног дела фалсификовање новца из члана 223 став 3 у вези става 2 Кривичног законика, у вези члана 33 Кривичног законика, окривљених ВВ и ГГ због кривичног дела неовлашћено држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 Кривичног законика у вези члана 33 Кривичног законика и окривљеног ЖЖ, због кривичног дела фалсификовање новца у покушају из члана 223 став 3 у вези става 2 Кривичног законика, у вези члана 30 Кривичног законика, одлучујући о жалбама окривљеног АА, његовог браниоца адвоката АБ, браниоца окривљеног ББ, адвоката БА, браниоца окривљеног ВВ, адвоката ВА, браниоца окривљене ГГ, адвоката ГА, бранилаца окривљеног ЖЖ, адвоката ГА и адвоката ГА1, и бранилаца окривљеног ДД, адвоката ДА и адвоката ДА1, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Посебног одељења, К-По1.бр.208/2010 од 19.11.2010.године, након одржане јавне седнице већа дана 29. и 30.06.2011.године, у смислу члана 375 Законика о кривичном поступку, у присуству заменика Тужиоца за организовани криминал Војислава Исаиловића, окривљеног АА, његовог браниоца адвоката АБ, окривљеног ББ, његовог браниоца адвоката БА, браниоца окривљеног ВВ, адвоката ВА, окривљене ГГ, окривљеног ЖЖ, његовог браниоца адвоката ГА1 и окривљеног ДД и његових бранилаца адвоката ДА1 и адвоката ДА, за које се по заменичком пуномоћју јављају адвокати ДА2 и ДА3, а у одсуству уредно обавештеног браниоца окривљене ГГ и окривљеног ЖЖ, адвоката ГА, донео је дана 01.07.2011. године, следећу

ПРЕСУДУ

Уважавањем жалби браниоца окривљеног ЖЖ, адвоката ГА1 и адвоката ГА, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења, К-По1.бр.208/2010 од 19.11.2010.године, у погледу одлуке о кривичној санкцији у односу на окривљеног ЖЖ, тако што Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, окривљеног ЖЖ због кривичног дела фалсификовање новца у покушају из члана 223 став 3 у вези става 2 Кривичног законика, у вези члана 30 Кривичног законика, за које је оглашен кривим побијаном пресудом, применом напред наведеног законског прописа као и члана 4, 5, 42, 45, 56, 57 и 63 Кривичног законика, осуђује на казну затвора у трајању од 2 (две) године, у коју казну ће му се урачунати време лишења слободе од 11.02.2009.године до 12.02.2009.године, док се у преосталом делу наведене жалбе као и жалбе, окривљеног АА, његовог браниоца адвоката АБ, браниоца окривљеног ББ, адвоката БА, браниоца окривљеног ВВ, адвоката ГА, браниоца окривљене ГГ, адвоката ГА и бранилаца окривљеног ДД, адвоката ДА1 и адвоката ДА, **ОДБИЈАЈУ** као неосноване, и наведена пресуда у непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебног одељења, К-По1.208/2010 од 19.11.2010.године, окривљени АА, ББ, ВВ, ГГ, ЖЖ и ДД, оглашени су кривим и то окривљени АА и ББ, због кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346 став 1 Кривичног законика, а окривљени ВВ, ГГ и ДД због кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346 став 2 у вези става 1 Кривичног законика, затим окривљени АА због извршења кривичног дела фалсификовање новца из члана 223 став 3 у вези става 2 и 1 Кривичног законика, у вези члана 33 Кривичног законика, а окривљени ББ, ВВ, ГГ и ДД због извршења кривичног дела фалсификовање новца из члана 223 став 3 у вези став 2 Кривичног законика, у вези члана 33 Кривичног законика, и окривљени ЖЖ због кривичног дела фалсификовање новца у покушају из члана 223 став 3 у вези става 2 Кривичног законика, у вези члана 30 Кривичног законика, а окривљени ВВ и окривљена ГГ и због извршења кривичног дела неовлашћено држање и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246 став 1 у вези члана 33 Кривичног законика, па је суд окривљеном АА, ББ, ВВ и ДД применом наведених законских прописа и одредби члана 4, 5, 42, 45, 54, 62 Кривичног законика а према оптуженом ДД применом одредби члана 67 став 1 Кривичног законика а према оптуженој ГГ примену одредби члана 4, 5, 42, 45, 54 КЗ-а и одредби члана 56 и 57 КЗ-а утврдио појединачне казне и то:

Окривљеном АА,

За кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 1 Кривичног законика, казну затвора у трајању од једне године,

За кривично дело фалсификовање новца из члана 223 став 3 у вези става 2 и 1 Кривичног законика, у вези члана 33 Кривичног законика, казну затвора у трајању од седам година и шест месеци,

И узео као утврђену казну затвора у трајању од четири године, изречену пресудом Окружног суда у Крагујевцу, К.бр.128/04 од 01.10.2004.године, која је преиначена пресудом Врховног суда Србије Кж.І бр.2091/05 од 06.02.2006.године, у коју казну му се урачунава време које је провео у притвору од 15.04.2004. до 01.10.2004.године.

Окривљеном ББ

За кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 1 Кривичног законика, казну затвора у трајању од једне године,

За кривично дело фалсификовање новца из члана 223 став 3 у вези става 2 Кривичног законика, у вези члана 33 Кривичног законика, казну затвора у трајању од пет година и шест месеци,

И узео као утврђену казну затвора у трајању од четири године изречену пресудом Окружног суда у Смедереву, К.бр.44/03 од 06.02.2004.године, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 14.04.2003. до 06.02.2004.године.

Окривљеном ВВ

За кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 2 у вези става 1 Кривичног законика, казну затвора у трајању од осам месеци,

За кривично дело фалсификовање новца из члана 223 став 3 у вези става 2 Кривичног законика, у вези члана 33 Кривичног законика, казну затвора у трајању од пет година.

За кривично дело неовлашћено држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 Кривичног законика, у вези члана 33 Кривичног законика, казну затвора у трајању од две године и шест месеци

И узео као утврђену казну затвора у трајању од једне године и два месеца изречену пресудом Окружног суда у Краљеву, Кв.бр.287/06 од 26.12.2006.године, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 01.02.2001.године до 13.02.2001.године, као и време проведено на издржавању казне затвора од 31.05.2005. до 19.05.2006.године.

Окривљеној ГГ

За кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 2 у вези става 1 Кривичног законика, казну затвора у трајању од четири месеца,

За кривично дело фалсификовање новца из члана 223 став 3 у вези става

2 Кривичног законика, у вези члана 33 Кривичног законика, казну затвора у трајању од две године и четири месеца,

И за кривично дело неовлашћено држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 Кривичног законика, у вези члана 33 Кривичног законика, казну затвора у трајању од шест месеци, и

Окривљеном ДД

За кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 2 у вези става 1 Кривичног законика, казну затвора у трајању од шест месеци, и

За кривично дело фалсификовање новца из члана 223 став 3 у вези става 2 Кривичног законика, у вези члана 33 Кривичног законика казну затвора у трајању од пет година и окривљеном опозвао условну осуду изречену пресудом Општинског суда у Смедереву, К.бр.135/06 од 01.10.2007.године и узео као утврђену казну затвора у трајању од шест месеци,

Па их је применом наведених законских прописа као и одредбе члана 60 и 63 Кривичног законика а према окривљеном ЖЖ и применом одредбе члана 4, 5, 42, 45 и 63 Кривичног законика, осудио и то:

Окривљеног АА, на јединствену казну затвора у трајању од 12 (дванаест) година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 15.04.2004. до 01.10.2004.године и време проведено у притвору од 13.02.2009.године, па надаље.

Окривљеног ББ на јединствену казну затвора у трајању од 10 (десет) година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 14.04.2003. до 06.02.2004.године као и време проведено у притвору од 11.02.2009. године, па надаље.

Окривљеног ВВ, на јединствену казну затвора у трајању од 9 (девет) година, у коју казну му се има урачунати време проведено у притвору од 01.02.2001.године до 13.02.2001.године, као и време проведено на издржавању казне затвора од 31.05.2005.године до 19.05.2006.године, и време проведено у притвору од 11.02.2009.године, па надаље.

Окривљену ГГ на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године, у коју казну јој се има урачунати време проведено у притвору од 11.02.2009. до 08.07.2009.године,

Окривљеног ЖЖ, на казну затвора у трајању од 3 (три) године, у коју казну му се има урачунати време лишења слободе од 11.02.2009.до 12.02.2009.године, и

Окривљеног ДД на јединствену казну затвора у трајању од 5 (пет) година и 9 (десет) месеци, у коју казну му се има урачунати време проведено у притвору од 22.10.2009.године, па надаље.

На основу члана 223 став 5 Кривичног законика од окривљених су одузете фалсификоване новчанице и то:

Од окривљеног ББ 200 новчаница у апоенима од 100 евра,

Од окривљене ГГ 1.960 новчаница у апоенима од 100 евра

На основу одредбе члана 246 став 7 Кривичног законика од окривљене ГГ је одузето 277,66 грама опојне дроге хероин, и електрична вагица марке „Диамонд“ модел 500.

На основу одредбе члана 87 у вези члана 78 и члана 79 Кривичног законика према окривљенима је изречена мера безбедности одузимања предмета који су употребљени за извршење кривичног дела па су одузети и то од:

Окривљеног АА:

-1 (један) лаптоп „ЛГ“, сиво-црне боје, серијски број 601 КИНФ 037407, са припадајућим мишем, камером, каблом и блутут уређајем,

-1 (један) ЦД малих димензија бр.СД 608 ГХ121113915 А3, у наранцастој кутији са натписом Boot CD,

-1 (један) ЦД „Вербатим“ серијски број 802226 МД 28087,

-1 (један) УСБ меморија-привезак 2 ГБ марке „Prestigio“ број Ф151747,

-1 (један) мобилни телефон марке „Нокиа 5210“, Имеи број __, са припадајућом картицом Интел број __,

-1 (један) мобилни телефон марке „Нокиа“ са припадајућом СИМ картицом број __, Имеи број тел. __,

-2 (две) нове картице: једна „ВИП“ __ и једна „Теленор“ (запакована у кутији), и

- бежични пријемник видео-сигнала за четири камере.

Окривљеног ББ:

-1 (један) мобилни телефон марке „Самсунг СГХ-Ц160“, Имеи број __ са картицом број __,

-1 (један) мобилни телефон марке „Нокиа 6300“, Имеи број __, са картицом број __,

-1 (један) мобилни телефон марке „Нокиа“ модел 1110, Имеи број 359769003760714,

-7 (седам) СИМ картица за мобилни телефон (телефонских бројева као у

потврди о одузетим предметима) и

-9 (девет) уложака за СИМ картице различитих оператора (као у потврди о привремено одузетим предметима).

Окривљеног ВВ:

-мобилни телефон марке „Нокиа 1600“ серијски број __, са картицом серијски број __,

-мобилни телефон марке „Нокиа 6300“, серијски број __, са картицом серијски број __,

-мобилни телефон марке „Нокиа“ серијски број __, са картицом серијски број __,

-мобилни телефон „Black berry“ серијски број __ са картицом серијски број __, и

-4 (четири) картице за мобилни телефон: __, __, __ и __,

Окривљене ГГ:

-1 (један) мобилни телефон марке „Нокиа“ модел 6300, серијски број Имеи __ са две претплатничке картице бројева __ и __,

-1 (један) мобилни телефон марке „Нокиа“ модел 1100, серијски број Имеи __, са две претплатничке картице бројева __ и __ и

-1 (једна) ВИП картица са бројевном ознаком __, и

Окривљеног ЖЖ:

-1 (један) ЦД беле боје са натписом „Шако Полумента 2008“ МП-3 у наранџастом папирнатој омоту,

-3 (три) металне плочице пречника 3цм-месингани алат-клишеи,

-1 (једна) метална плочица златне боје-флотуполимерни алат,

-6 (шест) новчаница у апоенима од 100 евра (са ближним ознакама као у потврди о одузетим предметима),

-1 (један) мобилни телефон марке „Нокиа“ Имеи број __ са картицом __,

-1 (један) мобилни телефон марке „Нокиа“ 2630 Имеи број __ са картицом серијски број __,

-3 (три) паковања папира димензије 498x700 мм, са укупно 995 листова,

-1 (један) неискоришћена припејд СИМ картица број _ и

-1 (један) уложак за СИМ картицу број _.

На основу одредбе члана 193 и члана 196 Законика о кривичном поступку оптужени су обавезани да солидарно плате трошкове кривичног поступка о чијој ће висини суд одлучити посебним решењем.

Оптужени су обавезани да плате паушал суду у износу од по 20.000,00 (двадесетхиљада) динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Против наведене пресуде благовремено су жалбе изјавили:

-Окривљени АА, због погрешно и непотпуно утрђеног чињеничног стања, из члана 367 став 3 Законика о кривичном поступку, у вези члана 370 став 1 Законика о кривичном поступку, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 367 став 1 Законика о кривичном поступку, у вези члана 368 став 1 тачка 11 Законика о кривичном поступку и због одлуке о кривичној санкцији из члана 367 став 4, у вези члана 383 Законика о кривичном поступку, уз молбу да Апелациони суд у Београду, након увида у жалбу односно образложење донесе једину правилну одлуку и пресуду Вишег суда у Београду-Посебног одељења, К.По1.208/10 решењем укине и врати првостепеном суду на поновно суђење ради утврђивања праве истине и чињеничног стања, које у првостепеном поступку апсолутно није утврђена и то на штету окривљеног, а која је више него очигледна, а посебно што је том пресудом казна која му је изречена ван сваке сумње превисока за дело које је стварно извршио, а које није оно за које га је суд осудио. Окривљени је у жалби тражио да га суд позове на седницу већа другостепеног суда,

-Бранилац окривљеног АА, адвокат АБ, због апсолутно битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 11 Законика о кривичном поступку, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, због повреде кривичног закона из члана 369 тачка 3 Законика о кривичном поступку и због одлуке о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка, са предлогом да Апелациони суд у Београду, као другостепени укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење и одлуку, уз упутство да указане недостатке у поновљеном поступку обавезно исправи. Бранилац окривљеног АА адвокат, АБ је тражио да буде обавештен он и његов брањеник о седници већа другостепеног суда,

-Бранилац окривљеног ББ, адвокат БА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, због повреде Кривичног закона, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду, побијану пресуду у целисти укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да исту преиначи у погледу правне квалификације и одлуке о избору кривичне санкције тако што ће окривљеног ББ осудити на знатно блажу казну. Бранилац окривљеног је тражио да он и његов брањеник буду обавештени о седници другостепеног већа,

-Бранилац окривљеног ВВ, адвокат ВА, због битне повреде одредаба

кривичног поступка, због повреде кривичног закона, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о кривичној санкцији са предлогом да другостепени суд укине побијану пресуду или да уколико нађе да нема места укидању ожалбене пресуде, односно уколико нађе да је утврђена кривична одговорност окривљеног за сва три дела, цени као нарочито олакшавајуће околности наведене у побијаној пресуди и да окривљеног блаже казни, бранилац је тражио да у смислу члана 375 став 1 Законика о кривичном поступку буде обавештен о седници другостепеног већа,

-Бранилац окривљене ГГ, адвокат ГА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, због повреде Кривичног закона, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о казни и паушалу, са предлогом да Апелациони суд у Београду, након разматрања навода у жалби укине пресуду Вишег суда у Београду, К-По1.бр.208/2010 од 05.11.2010.године и предмет врати поновни поступак, или да исту пресуду преиначи у погледу одлуке о казни и окривљеној ГГ изрекне казну за дело које је извршила а да је за друга два дела ослободи кривице. Бранилац окривљене је тражио да у смислу члана 375 став 1 Законика о кривичном поступку он и окривљена буду обавештени о седници другостепеног већа,

-Бранилац окривљеног ЖЖ, адвокат ГА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, због повреде кривичног закона, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о казни и паушалу, са предлогом да Апелациони суд у Београду, након разматрања жалбених навода преиначи пресуду Вишег суда у Београду-Посебног одељења, К-По1.бр.208/2010 од 05.11.2010.године, у погледу одлуке о казни и окривљеног ЖЖ ослободи кривице. Бранилац је тражио да он и његов брањеник у смислу члана 375 став 1 Законика о кривичном поступку буду обавештени о седници другостепеног већа,

-Бранилац окривљеног ЖЖ, адвокат ГА1, због битне повреде одредаба кривичног поступка, због повреде кривичног закона, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, због одлуке о кривичној санкцији и због одлуке о трошковима кривичног поступка и паушала, са предлогом да Апелациони суд у Београду, у смислу члана 375 ЗКП-а, на заказану седницу већа позове браниоца оптуженог адвоката ГА1 из Београда, ул. га1 и оптуженог ЖЖ из Новог Београда ул.жж, на којој ће преиначити пресуду и оптуженог ослободити од оптужбе или због учињених битних повреда исту пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење и одлучивање, или исту преиначи у погледу изречене казне и оптуженом изрекне након ублажавања минималну казну за извршено дело и ослободи га од плаћања трошкова кривичног поступка и паушала,

-Бранилац окривљеног ДД, адвокат ДА1, због битне повреде одредаба ЗКП-а, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, због повреде кривичног закона на штету окривљеног и због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да другостепени суд побијану пресуду преиначи, тако што ће окривљеног ДД ослободити од оптужбе, или да исту пресуду укине као незакониту и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлуку.

Бранилац је тражио да он и окривљени буду обавештени о седници другостепеног већа, и

-Бранилац окривљеног ДД, адвокат ДА, због битне повреде Законика о кривичном поступку, због погрешне примене материјалног права, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду, укине пресуду Вишег суда у Београду-Посебног одељења за борбу против организованог криминала, К-По1.бр.208/2010 од 05.11.2010.године и предмет врати на поновно одлучивање или упути другом судском већу на поступање, или да преиначи наведену пресуду тако што ће након отварања главног претреса донети пресуду којом се ДД ослобађа оптужбе да је извршио кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 2 у вези става 1 Кривичног законика и кривично дело фалсификовање новца из члана 223 став 3 у вези става 2 у вези члана 33 Кривичног законика, или уколико нађе да на страни ДД има места доношењу осуђујуће пресуде донесе одлуку да се окривљени ДД ослободи кривичне одговорности за поједине радње извршења, због недостатка доказа, а за које суд утврди да их окривљени није извршио те да пресуду преиначи у погледу правне квалификације дела и окривљеног ДД осуди за кривично дело фалсификовање новца из члана 223 став 2 Кривичног законика и да му изрекне блажу казну затвора од изречене. Бранилац је тражио да у смислу члана 375 Законика о кривичном поступку, он и његов браћеник буду обавештени о седници другостепеног већа.

Тужилац за организовани криминал, је у свом поднеску Ктж.бр.108/11 од 21.04.2011.године, предложио да Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, одбије као неосноване све жалбе које су против пресуде Посебног одељења, Вишег суда у Београду, К-По1.бр.208/10 од 05.11.2011.године, поднели оптужени и њихови браниоци.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, је одржао седницу већа у смислу члана 375 Законика о кривичном поступку, у присуству заменика Тужиоца за организовани криминал Војислава Исаиловића, окривљеног АА, његовог браниоца адвоката АБ, окривљеног ББ, његовог браниоца адвоката БА, браниоца окривљеног ВВ, адвоката ВА, окривљене ГГ, окривљеног ЖЖ, његовог браниоца адвоката ГА1 и окривљеног ДД и његових бранилаца адвоката ДА1 и адвоката ДА за које су се по заменичком пуномоћју јавили адвокати ДА2 и ДА3, а у одсуству адвоката ГА браниоца окривљене ГГ и окривљеног ЖЖ, на којој је размотрио списе предмета заједно са побијано пресудом и изјављеним жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога као и предлога Тужиоца за организовани криминал из напред наведеног писменог поднеска нашао:

Жалбе браниоца окривљеног ЖЖ, адвоката ГА1 и адвоката ГА су у делу одлуке о кривичној санкцији основане, док су у преосталом делу неосноване као и жалбе окривљеног АА, његовог браниоца адвоката АБ, браниоца окривљеног ББ, адвоката БА, браниоца окривљеног ВВ, адвоката ВА, браниоца окривљене ГГ, адвоката ГА, бранилаца окривљеног ЖЖ, адвоката ГА и адвоката ГА1, и бранилаца окривљеног ДД, адвоката ДА и адвоката ДА1.

Испитујући првостепену пресуду, по службеној дужности, у смислу

члана 380 Законика о кривичном поступку, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, налази да иста не садржи битне повреде одредаба законика о кривичном поступку из члана 368 став 1 тачка 1, 5, 6 и 8 до 11 Законика о кривичном поступку, и да на штету окривљених није повређен кривични закон, а у односу на које повреде поводом изјављених жалби, другостепени суд првостепену пресуду испитује по службеној дужности.

По налажењу Апелационог суда у Београду, Посебног одељења, побијана пресуда не садржи поред напред наведених битних повреда одредаба Законика о кривичном поступку као ни друге битне повреде, на које се указује у жалбама бранилаца.

Жалбом браниоца окривљеног ДД, адвоката ДА1, наводи се да је првостепени суд доносећи побијану пресуду учинио битну повреду одредаба Законика о кривичном поступку из члана 368 став 1 тачка 5 и тачка 8 Законика о кривичном поступку, јер је прекорачио оптужбу када је окривљеног ДД осудио за кривично дело фалсификовање новца, а да током поступка уопште није утврђено постојање таквог новца, бројеви новчаница и о каквим новчаницама се ради, затим где и да ли је уопште конкретни новац пронађен, какви су токови тог новца и каква је конкретна улога окривљеног ДД.

Напред наведене жалбене наводе браниоца окривљеног, Апелациони суд у Београду, оцењује неоснованим, будући да је током поступка несумњиво доказано да је окривљени ДД извршио кривично дело фалсификовања новца на начин ближе описан у изреци побијане пресуде, као и да првостепени суд доносећи побијану пресуду није повредио прописе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца а није прекорачио ни границе оптужбе, из разлога што је окривљени ДД побијаном пресудом оглашен кривим за кривично дело које му је оптужницом Тужиоца за организовани криминал и стављено на терет, а за које је током поступка и доказано да је извршио, о чему ће бити више речи код образлагања чињеничног стања.

Жалбом окривљеног АА као и жалбама бранилаца окривљених, првостепена пресуда се побија због битних повреда одредаба Законика о кривичном поступку из члана 368 став 1 тачка 11, а који жалбени наводи се суштински свде на закључке окривљеног и бранилаца да је пресуда неразумљива и противречна сама себи и разлозима који су дати, које жалбене наводе Апелациони суд у Београду, такође оцењује неоснованим, будући да је првостепени суд доносећи побијану пресуду дао јасне и уверљиве разлоге о свим одлучним чињеницама у овој кривично правној ствари, а које као правилно утврђене у потпуности прихвата и овај суд, и налази да истима правилност а ни законитост побијане пресуде није доведена у питање јер садржи све чињенице и околности од које су од значаја за правилну примену закона, као и да образложење побијане пресуде садржи све разлоге о одлучним чињеницама из којих се јасно и недвосмислено закључује да су окривљени извршили кривична дела за која су оглашени кривим, и наведено је које су радње сваки понаособ предузели приликом извршења истих.

Наиме, по налажењу Апелационог суда у Београду, Посебног одељења, првостепени суд је на основу изведених и правилно оцењених доказа ближе

наведених у образложењу побијане пресуде, у склопу изнетих одбрана окривљених као и осталих изведених доказа правилно утврдио све одлучне чињенице које су од значаја за правилно пресуђење у овој кривично-правној ствари, односно правилно је утврдио како оне чињенице које чине објективна обележја кривичног дела које је окривљенима ставио на терет тако и чињенице и околности које се тичу субјективног односа окривљених према учињеном кривичном делу, о чему је дао јасне и уверљиве разлоге, које у свему као правилно утврђене прихвата и овај суд, због чега су супротни жалбени наводи браниоца окривљених оцењени као неосновани. Другим речима из разлога наведених у образложењу побијане пресуде јасно произилази да су окривљени извршили кривично правне радње које су им оптужницом стављене на терет, а за које су оглашени кривим, а из побијане пресуде се јасно може закључити на који начин је првостепени суд извршио оцену изведених доказа и одбране самих окривљених, а што је у складу са садржином доказа на којима се заснива првостепена пресуда.

Даље, жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката АБ, првостепена пресуда се побија и због битних повреда из члана 368 став 2 Законика о кривичном поступку, где се истиче да је првостепени суд поред наведене повреде истовремено учинио и повреду права на одбрану из члана 4 став 1 тачка 6 Законика о кривичном поступку, јер је пропустио да позове окривљене АА и ББ да се изјасне о садржини прислушких телефонских разговора, посебно разговора од 06.02.2009. године, на који се потпуно погрешном интерпретацијом позвао, чиме окривљенима није омогућио да се изјасне о свим чињеницама и доказима које их терете.

Напред наведени жалбени наводи браниоца окривљеног, по налажењу овог суда су неосновани, из разлога што се током поступка окривљени АА износећи своју одбрану изјашњавао о свим доказима који га терете па и о наведеним телефонским разговорима, а о чему ће бити више речи у даљем образложењу пресуде приликом оцене одбране окривљеног АА.

Такође, жалбени наводи браниоца окривљеног ДД, адвоката ДА у којој се истиче да је првостепени суд повредио право на одбрану окривљеног ДД, будући да није изнео све предложене доказе од стране браниоца и то да изврши увид у родослов за кучиће расе кавкаски овчар, за које одбрана тврди да се помињу у разговорима, односно да се у разговорима који се воде између окривљеног ВВ и окривљеног ДД ради о кучићима, а не о новчаницама, Апелациони суд оцењује неоснованим, из разлога што је првостепени суд правилном применом одредбе члана 17 Законика о кривичном поступку утврдио све чињенице које су од важности за доношење законите одлуке, на основу којих је несумњиво закључио да се наведени разговори односе на новчанице а не на кучиће како то истиче бранилац окривљеног.

Имајући у виду све напред наведено, по налажењу Апелационог суда у Београду, Посебног одељења, побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба Законика о кривичном поступку, због чега су жалбени наводи бранилаца окривљених као и жалбени наводи окривљеног АА, оцењени као неосновани.

Неосновано се жалбама окривљеног АА, његовог браниоца као и бранилаца окривљених ББ, ВВ, ГГ, ЖЖ и ДД, првостепена пресуда побија и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, из разлога што је првостепени суд правилно и свестрано ценио све изведене доказе и одбрану окривљених поуздано утврдивши све оне чињенице које су од значаја за доношење законите одлуке у овој кривично-правној ствари, а које је навео у образложењу побијане пресуде, и које у свему као правилно утврђене прихвата и овај суд. У изјављеним жалбама како окривљеног тако и бранилаца окривљених се не указује на постојање неке нове чињенице односно околности или доказа које нису биле цењене од стране првостепеног суда а које би довеле у сумњу чињенично стање ближе описано у образложењу побијане пресуде, већ како окривљени АА, тако и браниоци окривљених износе сопствену оцену изведених доказа и одбране окривљених, а што је све првостепени суд имао у виду приликом доношења побијане пресуде, и по налажењу овог суда правилно оценио, за који свој закључак је дао јасне, логичне и у свему прихватљиве разлоге.

Наиме, анализирајући изведене доказе ближе описане на страни 64, 65, 66, 67 и 68 образложења побијане пресуде, како појединачно тако и у њиховој међусобној повезаности, правилно је првостепени суд утврдио да су окривљени АА и окривљени ББ организовали криминалну групу која се бавила израдом и стављањем у промет лажних новчаница у апоенима од 100 евра, односно да је оптужени АА организовао цео поступак израде лажних новчаница у наведеним апоенима, на тај начин што је, како је и сам у својој одбрани објаснио након што је 2004. године био ухапшен а потом и осуђен због штампања лажног новца, сачувао на ЦД-у графичку припрему за штампање лажних новчаница – евра, коју је потом наснимио на свој рачунар - лап-топ, а за ког окривљеног је неспорно утврђено током трајања поступка да поседује солидно графичко знање, користећи припрему за штампу лажних новчаница у периоду од почетка 2007. године, па до јуна месеца 2008. године, на непознатој штампарској машини, направио лажни новац у апоенима од 100 евра. Наведене чињенице су утврђене са несумњивом сигурношћу и то ценећи одбрану окривљеног, чињеницу да је ЦД са припремом окривљени поседовао од раније, а затим послао ББ, затим на основу налаза и мишљења вештака Народне Банке, као и на основу разговора које је оптужени АА водио са ББ дана 06.12.2009. године у 10:21:25 и у 11:08:05, у ком разговору је објашњавао окривљеном ББ да је све три машине за штампање продао у комплету за износ од 20.000-30.000 евра, наводећи “да је машине растурио”, и да сада има само графичку припрему за штампање лажних новчаница, као и да он зна да ради на машинама које је имао а које у жаргону назива “хеликоптером”, док би за рад на другом типу машине морао да пронађе мајстора који зна да је користи, наводећи да би “мајстор морао да буде озбиљан уметник”. На основу аудио-записа телефонских разговора вођених између окривљеног АА и окривљеног ББ утврђено је да је окривљени АА одштампане лажне новчанице у апоенима од 100 евра прослеђивао оптуженом ББ који је даље организовао дистрибуцију лажних новчаница, која чињеница је утврђена на основу преслушаних телефонског разговора вођених између окривљеног ББ и окривљеног АА, а у ком разговору окривљени АА ставља примедбу окривљеном ББ да недостаје, односно како каже “фали 189 комада новчаница” и да негде постоји грешка пошто је променило неколико руку, нашта му окривљени АА одговара да он треба да зна ко је и шта мењао и

да су то његови другари, наводећи да се зна “колико има у оном једном, може да буде само неколико више”, уз објашњење да су новчанице бројане на руке а не машином, из чега недвосмислено произилази да је окривљени АА упознат са паковањем лажних новчаница апоена од 100 евра, чије је штампање и организовао. Потом, правилно је првостепени суд утврдио да је на основу изведених доказа неспорно утврђено да је окривљени ББ организовао дистрибуцију односно стављање у промет лажних новчаница у апоенима од по 100 евра које је преузимао од окривљеног АА, које стављање у промет лажних новчаница је организовао преко више лица, а што у разговору од 06.02.2009. године, вођеног у 11:08:05 објашњава АА да је било “тамо код оног мог, код оног његовог и онда код њега тек”, нашта му АА одговара да “док чапне један, други, трећи”, након чега АА констатује да има 500 мањка и да су деведесетдевет посто преваранти и да гледају само да нешто украду, у ком разговору окривљени АА закључује да су то његови другари, мислећи на окривљеног ББ, из чега произилази да је ББ познавао лица која су била укључена у дистрибуцију и стављање у промет лажног новца – евра које је он преузимао од АА, као и да је неспорно да је ЂЂ, који је преузео ЦД са графичком припремом за штампање лажног новца од АА познаник ББ и да окривљени ББ познаје и контактира и са другим лицима у вези продаје и даље дистрибуције лажних новчаница, као што је ЂЂ1, према коме је кривични поступак раздвојен, ЖЖ и други, а да су нарочито интензивни и присни телефонски разговори вођени између ББ и ВВ, коме ББ поверава на чување и дистрибуцију лажан новац. Током поступка несумњиво је утврђено да је лажни новац који је преузимао од окривљеног АА, окривљени ВВ почетком децембра запаковао у црну картонску кутију, коју је однео у стан своје бивше супруге у ул. Чаробне фруле бр. 4, у ком стану је у то време поред његове бивше супруге становала и окривљена ГГ, као и да је исти сместио на спрат у гардеробни ормар своје кћерке, које новчанице су биле запаковане у већи број белих коверата по 100 комада, након чега је окривљени ВВ у више наврата позивао телефоном окривљену ГГ и давао јој упутства колико коверти је потребно да донесе код њега у стан у ул. гг, при том увек прецизирајући тачно време у које окривљена ГГ треба да дође код њега и донесе новац. Другу кутију са лажним новцем окривљени ВВ је предао дана 03.02.2009. године, у касним вечерњим сатима окривљеној ГГ, по налогу да исту однесе у стан у Миријеву, где је овај новац и пронађен, а сат времена пре него што је позвао ГГ да дође код њега и преузме кутију са новцем, у стан код окривљеног ВВ дошао је окривљени ББ, претходно му се најавивши телефоном у 20:54:32, које наводе је потврдила и окривљена ГГ у својој одбрани, где је објаснила да је дана 03.02.2009. године, у вечерњим састима од ВВ преузела шарену кутију, беж боје, у којој су се налазиле коверте са лажним новцем и исту однела у стан у Миријеву, у ул. сс и сместила у гардеробни ормар на спрату, који новац је приликом претреса стана у коме је становала окривљена ГГ, пронађен у белим ковертама, којом приликом је пронађена и метална кутија са натписом “медено срце” у којој се налазило 28 ПВЦ пакетића са прашкастом материјом за коју је касније вештачењем утврђено да се ради о опојној дроги хероину, а коју дрогу је окривљена ГГ на захтев ВВ односила код њега у стан, коју је ВВ у телефонским разговорима вођеним са ВВ називао “оно мало, оно плаво” или “оно друго”.

Током поступка такође је утврђено да је металну кутију са натписом “медено срце” у којој се налазила опојна дрога хероин која је одузета приликом

претреса стана окривљене ГГ, а што је констатовано потврдом о привремено одузетим предметима, окривљени ВВ сместио у гардеробни ормар у Миријеву у ул. сс, а коју дрогу је купио од НН лица ради продаје, као и да је у више наврата током телефонских разговора окривљени давао упутства окривљеној ГГ да му осим коверата са фалсификованим новцем донесе и одређени број кесица са хероином, која је како је напред наведено означавао “оно друго” или “оно мало плаво”, говорећи у разговорима које је водио са ГГ тачно време када окривљена треба да буде код њега уз назнаку да не закасни и да пожури, из чега јасно и недвосмислено произилази да се ради о опојној дроги која је намењена продаји, а за коју су купци долазили у стан окривљеног ВВ који се налазио у ул. гг, у тачно договорено време, или се окривљени налазио са њима у близини зграде у којој станује. Да је оптужена ГГ знала о чему се ради, односно знала да окривљеном ВВ доноси лажни новац као и дрогу, произилази из чињенице да је иста извршавала наведена упутства без додатних питања и објашњења о чему се ради, из чега очигледно произилази да је знала шта је у питању и због чега му доноси, као и да је знала да се ради о дроги која је намењена даљој продаји, што несумњиво произилази из тога што је приликом претреса њене ташне иста пронађена сакривена у кутији од лека “беродуал”, а што је све утврђено из преслушаних телефонских разговора које је окривљена ГГ водила са окривљеним ВВ, од децембра месеца 2008. године па до 11. фебруара 2009. године.

Стављање у промет лажног новца ова криминална група организовала је на тај начин што су се лица која су овај новац дистрибуирала непосредно јављала окривљеном ВВ или су претходно контактирала са ББ, као што је то случај био са ЂЂ1, у којим разговорима су уговарали тачну количину лажног новца односно број коверата са лажним новчаницама које су означавали различитим терминима као што су “цупике, штенад” или на други начин, у зависности од саговорника са којим су окривљени договарали предају, након чега су прецизирали време примопредаје новца, да би после сваког разговора са неким од саговорника окривљени ВВ позивао телефоном окривљену ГГ да донесе код њега у стан одређени број коверата у зависности колико се у претходном разговору договорио, који разговори које је окривљени водио са ГГ су увек били временски прецизирани како би окривљени ВВ имао код себе коверте са новцем у време које је договарао са лицима којима је исти требао да преда, односно са лицима која су требала да преузму лажни новац, а што је све утврђено на основу телефонских разговора окривљеног ВВ и лицима са којима је уговарао предају одређеног броја коверата са лажним новчаницама, као и телефонских разговора у којима је окривљени ВВ давао изричита упутства окривљеној ГГ да му донесе одређени број коверти у тачно одређено време.

Што се тиче укупне количине лажног новца, чије је штампање организовао окривљени АА суд није могао тачно да утврди, а који новац су касније дистрибуирали и остали чланови групе, већ је узео као утврђен износ 6385 комада лажних новчаница у апоенима од 100 евра, што износи најмање 638.500 евра, а који износ је суд утврдио сабирањем износа од 1963 новчанице које су пронађене код окривљене ГГ и од исте одузете потврдом о привремено одузетим предметима дана 09.02.2011. године, затим 200 новчаница које је окривљени ББ одбацио приликом хапшења од стране полиције, као и из преслушаних телефонских разговора и то сабирањем појединачних испорука

које је вршио ВВ различитим лицима, што је утврђено на основу телефонске комуникације између њега и окривљене ГГ, где он наручује да му донесе одређени број коверти које је називао “беле”, као и разговора који су вођени између окривљеног ВВ, ЂЂ2, ближе описаних у образложењу побијане пресуде на страни 106 и 107.

Ради правилног и потпуног утврђивања чињеничног стања, поред читања писмених доказа који су изведени на главном претресу као и преслушавања телефонских разговора које је првостепени суд навео у образложењу побијане пресуде, првостепени суд је такође правилно ценио и одбране окривљених и то одбрану окривљеног АА, коју није прихватио, у делу где је негирао да је организовао криминалну групу као и своје учешће у изради лажних новчаница а прихвативши је у делу где је признао да је на захтев ББ предао ЦД са припремом за штампу лажних новчаница у апоенима од 100 евра НН лицу (ЂЂ) заједно са алатом – клишеима, који су требали да послуже само као пример како алат заиста треба да изгледа и неколико примерака новчаница у различитим фазама израде, базирајући је на чињеници да су машине за штампање које је раније користио за израду лажног новца од њега одузето у кривичном поступку вођеном 2004. године и да од тог периода он није имао друге машине за штампање, која тврдња окривљеног је оповргнута самим његовима речима у разговору вођеном са ББ, дана 06.02.2009. године у 10:21:25 и у 11:08:05, где објашњава да је три машине за штампање од којих једну назива “хеликоптер” продао за износ од 30.000-40.000 евра, односно да је све како је навео у разговору “растурио”, из чега очигледно произилази да окривљени не прича о машинама које су од њега одузете, већ о машинама које је сам продао, што значи да је у временском периоду који је претходио овом разговору, поседовао машине за штампање новца и у ком разговору оптужени АА каже да зна да ради на машини типа “хеликоптер” коју је поседовао. Поред напред наведеног, тврдње окривљеног да није учествовао у штампању и фалсификовању новчаница које су предмет овог кривичног поступка демантује и чињеница да се ради о типу фалсификованих новчаница са индикативом П-12, за који тип новчаница се управо графичка припрема за штампу налазила на ЦД-у са натписом “Шако Полумента 2008”, који је окривљени АА на захтев окривљеног ББ предао ЂЂ, што признаје у својој одбрани а што је непобитна и директна веза између њега и одштампаних новчаница. Такође, правилно је првостепени суд ценећи одбрану окривљеног АА која се односи на клишее односно алат који је послао уз наведени ЦД ББ, а који се односи на тврдњу да су ови клишеи били оштећени и са њима није могло правилно да се одштампа холограм на фалсификованим новчаницама, оценио као ирелевантну, јер како је и сам окривљени у својој одбрани објаснио алат се током употребе троши односно оштећује, што све утиче да и отисак буде лошији, због чега је неминовно да се након неког времена исти замени, односно буде замењен другим алатом, налазећи да је довољно што клишеи који су пронађени уз ЦД представљају модел по коме треба израдити нов алат за штампање нових фалсификованих новчаница. Одбрана окривљеног у којој је објаснио да припрему за израду лажних новчаница која је код њега остала након окончања поступка вођеног 2004. године, у коме је правноснажно осуђен, је најпре преснимио на свој лап-топ ради сигурнијег чувања а затим са лап-топа на ЦД на ком се налазила музика Шака Полументе, ради прикривања праве садржине ЦД-а, у повезаности са чињеницом да у разговору вођеном у децембру месецу 2008. године као и

разговором у фебруару 2009. године, окривљени прича о шифри која је потребна да би се отворио ЦД на коме се налази фајл са графичком припремом, несумњиво објашњава да је припрема снимљена на ЦД-у на коме се налазила музика због прикривања у случају да неко дође у посед диска.

Део одбране у ком је окривљени АА негирао да је он предао ББ одштампани лажни новац, такође је демантован и разговором који је вођен 06.02.2009. године, и то у делу у ком ББ преноси замерку АА да недостаје 189 комада новчаница и да је негде грешка пошто је променило неколико руку, коју замерку окривљени АА не прихвата и каже окривљеном ББ да он треба да зна ко је и шта мењао и да се зна колико има у оном једном, што се несумњиво односи на коверте у којима су новчанице биле запаковане и додаје да у истим може да буде само неколико комада више, наглашавајући при том да су исте бројене на руке и да их није бројала машина, из чега очигледно произилази да је окривљени АА лично упознат са бројем новчаница које је предао ББ, а који разговор је између окривљених вођен два дана након што је ВВ предао ГГ нову кутију са фалсификованим новчаницама коју је иста однела у стан у Миријеву.

Такође, правилно је првостепени суд закључио да чињеница што окривљени АА не познаје окривљене ВВ, ГГ, ЖЖ и ДД, не доводи у сумњу његово својство организатора криминалне групе, с обзиром да је цео поступак израде лажних новчаница био у његовој надлежности, а што је за време трајања овог поступка несумњиво и утврђено.

Потом, ценећи одбрану окривљеног ББ у склопу свих изведених доказа, правилно је првостепени суд закључио када исту није прихватио, налазећи да је иста у супротности са доказима који су изведени током поступка, будући да је окривљени негирао кривицу по свим тачкама оптужнице као и чињеницу да је члан организоване криминалне групе. Наиме, окривљени ББ је у својој одбрани признао да познаје оптуженог АА, ВВ и ЖЖ, с тим што је навео да је АА упознао у току лета 2008. године, у Будви где су се видели два пута а касније чули телефоном, који наводи одбране су неприхватљиви, будући да из садржине преслушаних телефонских разговора које је у току 2008. и 2009. године, водио окривљени ББ са окривљеним АА не произилази да њихово познанство датира од скора и да је површно, како су то обојица окривљених у својим одбранама настојали да прикажу, већ да се познају још из периода када се против ББ водио кривични поступак пред Окружним судом у Смедереву, а против окривљеног АА пред Окружним судом у Крагујевцу, што је утврђено из разговора вођеног 06.02.2009. године, када разговарају када им застаревају казне на које су осуђени, а у ком разговору ББ истиче: „У исто време смо били тамо“, а што се односи на притвор. Такође правилно је закључио првостепени суд када је нашао да је тачно да окривљени ББ и АА у разговорима које су водили не спомињу лажне новчанице, евре и сл., што је сасвим неспорно због чега чине, будући да знају да се њихови разговори слушају, али да се и поред тога истовремено врло добро разумеју и договарају око преузимања ЦД-а са припремом за израду лажног новца, као и чињеница да је окривљени ББ заинтересован како да отвори фајлове на ЦД-у у ком је прикривена графичка припрема за израду лажног новца која је заштићена шифром, да су окривљени у разговорима које су водили врло опрезни, односно воде рачуна које термине употребљавају имајући у виду притом дужину разговора које су водили као и дужину тих разговора несумњиво

указује да њихово познанство није тако површно како су навели, већ да имају много тога више заједничког. Што се тиче познанства између окривљеног ББ и окривљеног ВВ, правилно је првостепени суд закључио када је нашао да исто није у вези куповине гардеробе, парфема или клађења, како су то навели окривљени, већ да је везано за стављање у промет лажног новца, ценећи њихове телефонске комуникација које су биле честе, трајале веома кратко, а понекада мање од једног минута, колико им је времена било неопходно да се договоре, што је довољно времена да ББ најави свој долазак код ВВ, као и да се у вођеним разговорима нигде не спомиње никаква гардероба, парфема или било шта слично, имајући при том у виду чињеницу да су њих двојица чак избегавали непосредну комуникацију, због чега је девојка окривљеног ББ – ББ1 врло често најављивала доласке оптуженог ББ или преносила поруке ВВ.

Што се тиче одбране окривљеног ВВ, који је исто негирао било какву везу са лажним новчаницама, дајући објашњење да су у белим ковертама у стану његове бивше супруге у улици Чаробне фруле, у ком је живела и окривљена ГГ, налазили запаковани у белим ковертама кладионичарски листићи, иста је и за овај суд неприхватљива, будући да је нелогична, необјашњива и да није поткрепљена изведеним доказима током поступка, као и да је у супротности са одбраном окривљене ГГ, као и са великим бројем телефонских разговора преслушаних током поступка, из којих је утврђено да је окривљени ВВ давао упутства ГГ да код њега донесе одређени број новчаница или одређени број коверата са новчаницама, а да притом ни у једном разговору није указао на могућност да се ради о кладионичарским листићима, нити било чему сличном, ценећи притом и објашњење које је окривљена ГГ дала везано за разговоре, као и за лажни новац који је пронађен у стану у улици сс, у гардеробном орману кћерке окривљеног ВВ, из чега је са апсолутном сигурношћу утврђено да је једну кутију са новцем почетком децембра месеца 2008. године, окривљени ВВ лично сместио у орман своје кћерке у стану у улици сс, док је другу кутију са лажним новцем, која је и пронађена у стану у Миријеву окривљени ВВ предао ГГ, која је 03. фебруара 2009. године, исту однела на наведену адресу, као и да је исте вечери код њега у стан дошао ББ, након чијег доласка је окривљени ВВ обавестио ББ да треба да дође код њега и потом јој предао кутију, а која кутија је дана 11.02.2009. године, након претреса стана пронађена и у истој је утврђено да се налазе бели коверти у којима су биле новчанице од 100 евра, које новчанице су и одузете.

Што се тиче негирања окривљеног ВВ да има било какве везе са кутијом на којој је стајао натпис „Медено срце“, која је такође пронађена у стану у Миријеву, у којој се налазила опојна дрога, иста је неприхватљива, будући да је у супротности са садржином телефонских разговора које је окривљени водио са окривљеном ГГ, а у којима јој је поред упутства да му донесе коверте са лажним новчаницама у неколико разговора говорио да му донесе и оно друго, како је ословљавао плаво у кесицама, што све јасно и недвосмислено указује да се односи на кесице са дрогом, налазећи да је одбрана окривљеног у овом делу срачуната на избегавање, односно умањење кривичне одговорности.

Потом, правилно је првостепени суд закључио када је прихватио одбрану окривљене ГГ, коју је у склопу осталих изведених доказима, оценио као јасну и логичну, будући да је иста у својој одбрани објаснила телефонску комуникацију

и разговоре које је имала са окривљеним ВВ, као и да је током своје одбране навела да је прву кутију са лажним новцем у стан у улици сс донео и сместио окривљени ВВ, као и кутију са дрогом и да су исте кутије биле његове, што произилази и из телефонских разговора вођених између њих двоје, имајући притом у виду чињеницу да је окривљена ГГ поступала искључиво по налозима и упутствима ВВ, када су у питању коверте са лажним новцем и кесице са дрогом.

Ценећи одбрану окривљеног ЖЖ, појединачно и у складу са осталим изведеним доказима, правилно је првостепени суд нашао да је иста за суд неприхватљива и нелогична, будући да је окривљени у својој одбрани навео да је ЦД са натписом „Шако Полумента“ код њега оставио ББ, јер је требало да се сели, па да га не би изгубио, које објашњење у односу на наведени ЦД, као и папир за штампање који је пронађен у помоћној просторији кафе клуба који је у то време закупио, суд није могао да прихвати, јер је демантовано у садржајем преслушаних аудио-записа, пресретнутих телефонских разговора које је водио окривљени ЖЖ током јануара и фебруара месеца 2009. године, у којим разговорима је окривљени разговарао о папиру за штампање са пријатељем који има штампарију и јасно се види да је упућен каква је намена тог папира, као и да је заинтересован да сазна шифру која је потребна да би се отворио ЦД са натписом „Шако Полумента“, из чега несумњиво произилази да је и окривљени ЖЖ знао да се на ЦД-у налази графичка припрема за штампање лажних новчаница. Напред изведени закључак потврђује и разговор који је окривљени ЖЖ са радницама које су радиле у његовом кафе клубу који је изнајмио а у ком разговору им је рекао: „То није то што пише, него нешто друго, то је моје“, што јасно указује да се не ради о ЦД-у, који је окривљени ББ оставио код окривљеног ЖЖ на чување, као и да окривљени ЖЖ није знао шта се на истом налази, како је навео, већ да се ради о ЦД-у са припремом за штампање лажних новчаница, који је од њега и одузет а о чему је сачињен потврда о привремено одузетим предметима. Даље, правилно је првостепени суд закључио када није прихватио одбрану окривљеног ЖЖ у којој је навео да се дана 11.02.2009. године ,случајно затекао испред зграде у којој живи окривљени ВВ, у улици гг, којом приликом је окривљени и ухапшен, односно у којој је објаснио да је критичног дана заправо кренуо са окривљеним ББ у хотел „Таш“ како би играли карте, те да на путу до хотела „Таш“ окривљени га је замолио да сврате како би погледао нешто код ВВ, за које време га је окривљени ЖЖ чекао у колима, као ни наводе да није имао било каквих сазнања о лажном новцу који је пронађен испред возила паркираног у улици Милешевској, која одбрана је и по налажењу овог суда у супротности са садржином преслушаних телефонских разговора које је оптужени водио вече пре него што је ухапшен – дана 10.02.2009. године, са НН лицем по имену ЂЂЗ, са којим је уговорио предају лажних новчаница у износу од 20.000 евра, за потребе НН лица која стижу у Београд из Босне, а са чим у вези је окривљени ЖЖ више пута контактирао и окривљеног ББ, из којих телефонских разговора је утврђено да окривљени ББ и окривљени ЖЖ новчанице које су требали да предају лицу из Босне нису могли да набаве исте вечери, због чега су та лица из Босне морали да преноће у Београду како би окривљени ЖЖ успео од окривљеног ББ да набави две коверте са новчаницама од по сто комада, што је укупно износило 20.000 евра, а што је све потврђено са чак тринаест телефонских разговора које су окривљени ЖЖ и окривљени ВВ обавили дана 10.02.2009. године, као и два разговора вођена између Хот Сеада и

ББ дана 11.02.2009. године, неколико часова пре хапшења.

Ценећи одбрану окривљеног ДД, правилно је првостепени суд закључио када исту није прихватио, будући да је окривљени током поступка негирао радње које су му стављене на терет, налазећи да је иста у супротности са одбраном осталих окривљених, као и са изведеним доказима и то у делу у ком је окривљени ДД навео да познаје окривљеног ВВ, али да код њега није одлазио како би преузео лажне новчанице, већ да је код истог ишао да би од њега узео гардеробу или парфеме које је ВВ продавао, као и да контакти које је имао са окривљеним ВВ су се односили на девојке које је окривљени ДД тражио да раде код њега у кафе клубу који је држао у Франкфурту, које наводе одбране, као и објашњење да се са ВВ чуо у вези са три штенета расе „кавказки овчар“, а не у вези три коверте са лажним новчаницама првостепени суд није прихватио јер су овакви наводи у супротности са изведеним доказима, и то преслушаним телефонским разговорима вођеним између ВВ и ДД из којих је утврђено да је дана 30. јануара 2009. године, након разговора који су њих двојица водили, окривљени ВВ три минута касније позвао ГГ и даје јој упутство да узме три целе, што је у непосредној вези са разговором који је претходно обавио са ДД. Што се тиче навода одбране окривљеног, у којима се истиче да се разговори који су водили односе на девојке, а не на коверте са новцем, исти су неприхватљиви јер је окривљени ВВ, у својој одбрани навео да се радило о познанству са девојкама ради емотивног дружења, док је окривљени ДД у својој одбрани навео да су му девојке које су помињали у разговорима биле потребне да раде у његовом кафе клубу у Франкфурту, те имајући у виду њихову контрадикторност, правилно је првостепени суд нашао да су неистините и срачунате у циљу избегавања кривичне одговорности. Напред изнету одбрану окривљеног суд није прихватио имајући у виду притом и чињеницу да је сведок СС, који је познатик окривљеног ДД, у свом сведочењу покушао да потврди наводе одбране окривљеног ДД, да су 06.02.2009. године, њих двојица били у Београду у кафе клубу „Buongiorno“ где су се сусрели са ВВ управо ради девојака које је наводно сведок желео да упозна, налазећи да је оваква одбрана нелогична и да је неживотна, имајући притом у виду да је ВВ пре овог сусрета са ДД и СС морао да оде у Миријево ради преузимања коверти, као и са чињеницом да се наведени сведок непрецизно изјашњавао, а у вези датума, односно године када је са ДД био у кафе клубу, а који наводи су у супротности и са телефонским разговорима који су вођени између окривљеног ДД и окривљеног ВВ.

Ценећи напред изнесене одбране окривљених и дајући разлоге зашто исте није прихвати, суд је свој закључак извео ценећи притом и друге изведене доказе на главном претресу и то исказе сведока СС1 и СС2, које је у потпуности прихватио, а које су биле запослене у кафе клубу „цц“ који је држао окривљени ЖЖ, изјашњавајући се на чињенице и околности где се налазио спорни ЦД са натписом „Шако Полумента“ у кафићу, као и папир који је стајао у помоћној просторији, а који је одузет уз потврду о привремено одузетим предметима, у којој је ближе и описан, затим, исказ сведокиње СС3 која је бивша супруга оптуженог ВВ, коју суд није могао да прихвати, будући да је сведок покушавала да помогне окривљеном ВВ да избегне кривичну одговорност, исказ сведока СС, који суд такође није прихватио, будући да се ради о пријатељу окривљеног ДД, који је такође желео да помогне окривљеном у циљу избегавања кривичне одговорности, као и све пресретнуте телефонске разговоре који су снимљени по

наредби истражног судије. Такође, правилно је првостепени суд поступио када је прихватио налаз, и мишљење вештака Народне банке Србије, затим налаз Завода за израду новчаница и кованог новца, а чији су вештаци непосредно били саслушани на главном претресу, налазећи да су, како њихови налази и мишљења, тако и искази дати на главном претресу сагласни и у складу са изведеним доказима које је суд прихватио као и са правилима науке и струке.

Да је у питању организована криминална група, а не појединачне и независне активности окривљених, суд је утврдио на основу чињенице да су постојала два организатора групе и то окривљени АА, који је организовао штампање лажних новчаница, евра и окривљени ББ, који је организовао дистрибуцију ових лажних новчаница, евра, а како су по унапред утврђеном плану деловања испланирали, планирајући унапред улогу и задатке, како њих као организатора, тако и осталих чланова групе и то ВВ, ГГ, ЖЖ, ДД и осталих НН лица, на који начин су окривљени АА и ББ, као организатори поделили своју одговорност, на тај начин што је АА обезбедио штампање лажних новчаница и био одговоран за тај делокруг, док је окривљени ББ организовао дистрибуцију лажног новца који је преузимао од АА, у циљу даље дистрибуције, а за коју дистрибуцију је ангажовао ВВ, који је лажни новац сместио у стан своје бивше супруге ССЗ, у Миријеву, у улици сс, где је становала окривљена ГГ, сместивши картонску кутију са ковертама у којој су се налазиле лажне новчанице, у гардеробни ормар своје кћерке, које лажне новчанице у апоенима од 100 евра су биле запаковане по сто комада у белим ковертама, које су биле спаковане у црну картонску кутију, док је други део лажног новца био запакован на исти начин у беле коверте по сто комада у шарену кутију, коју је дана 03.02.2009. године, окривљени ВВ предао окривљеној ГГ да однесе у стан у улици сс у Београду. Да је окривљена ГГ била припадник, односно члан организоване криминалне групе, у току поступка несумњиво је доказано изведеним доказима, будући да је иста на позив окривљеног ВВ у тачно договорено време доносила одређени број ових коверата, које је након тога ВВ по претходном договору предавао неком од чланова групе или НН лицима, ради даље дистрибуције, којим начином рада настојећи да у што краћем временском периоду фалсификоване новчанице, односно коверте са новчаницама преда другом лицу и да лажни новац буде у његовом поседу тек толико колико је неопходно да се ова предаја обави. Да би се окривљени ВВ заштитио од ризика да фалсификоване новчанице код њега буду пронађене, говори чињеница да исти новац није држао у стану где је живео, већ му је новац доносила окривљена ГГ а он је исти одмах предавао другим лицима што је било предвиђено планом деловања групе, због чега новац није ни пронађен приликом претреса просторија у којима је живео. Међутим, на основу преслушаних телефонских разговора вођених између организатора и чланова групе, као и лица којима су даље новчанице предаване, несумњиво је утврђено по ком принципу је та дистрибуција вршена, а што нарочито потврђује велики број телефонских разговора вођених између ВВ и ГГ, у којим разговорима окривљени ВВ даје ГГ упутства када и колико коверта са новчаницама треба да му донесе, а уколико је рок у коме треба да му донесе новчанице кратак, он јој говори да дође код њега таксијем, а не градским превозом, како би скратила време доласка.

Што се тиче чињенице да окривљени АА као организатор криминалне групе, који је вршио штампање лажних новчаница, није познавао друге чланове

групе који су непосредно дистрибуирали лажни новац, иста и по налажењу овог суда није од утицаја на постојање криминалне групе, из разлога што је организација и дистрибуција лажног новца била делокруг окривљеног ББ, као организатора тог дела посла, а што је утврђено из честих телефонских комуникација које је окривљени ББ имао са ВВ, што у својој одбрани није ни спорио, као и чињеницом да је врло често одлазио код њега у стан, а који одласци су се поклапали са позивима које је ВВ упућивао ГГ, у којима јој је говорио колико коверата са фалсификованим новчаницама треба да донесе, те с тим у вези окривљени АА није ни морао да познаје остале чланове групе и да комуницира са њима.

Имајући у виду све напред наведено, по налажењу Апелационог суда у Београду, Посебног одељење, правилно је првостепени суд током трајања поступка утврдио чињенице које су од значаја за пресуђење у овој кривично-правној ствари, односно правилно и потпуно утврдио чињенично стање када је нашао да се у радњама окривљених, на начин ближе описан у изреци побијане пресуде, стичу елементи кривичних дела за која их је и огласио кривим.

Имајући у виду напред наведено и утврђено чињенично стање, жалбени наводи окривљеног АА, његовог браниоца, као и бранилаца окривљених ББ, ВВ, ГГ, ЖЖ и ДД, у којима се оспорава постојање организоване криминалне групе, односно у којима се истиче да окривљени АА и ББ нису организатори криминалне групе, а да окривљени ВВ, ГГ, ЖЖ и ДД нису чланови организоване криминалне групе и да се у њиховим радњама не стичу елементи неопходни за постојање организовања криминалне групе, већ да су они појединачно извршавали радње, на шта се посебно указује жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката АБ, који у својој жалби износи и став праксе Врховног суда и детаљно анализира елементе организоване криминалне групе, су од стране Апелационог суда оцењени као неосновани, из разлога што је током поступка несумњиво утврђено, да је окривљени АА организовао у оквиру свог делокруга посла израду лажних новчаница, а окривљени ББ као други организатор криминалне групе, чији је делокруг посла био стављање у промет лажних новчаница, организовао круг лица којима је посао и задатак био даља дистрибуција лажних новчаница, због чега у конкретном случају постоје два организатора криминалне групе и то окривљени АА и окривљени ББ као и унапред утврђени план деловања групе, односно постојање унапред испланираних активности сваког од њих, из чега несумњиво произлази да окривљени нису појединачно извршили радње већ у оквиру организоване криминалне групе. На напред изнети начин по налажењу овог суда организатори групе окривљени АА и ББ су поделили своју одговорност на тај начин што је АА обезбеђивао штампање лажних новчаница и био одговоран за тај делокруг посла док је ББ организовао дистрибуцију лажног новца који је преузимао од АА у циљу даље дистрибуције лажног новца у ком циљу ББ је ангажовао ВВ који је лажни новац преко ГГ даље предавао осталим лицима односно ЖЖ, ДД и НН лицима, а о чему је првостепени суд у образложењу пресуде дао јасне и уверљиве разлоге, које као правилно утврђене у потпуности прихвата и овај суд, због чега су и жалбени наводи бранилаца окривљених као и окривљеног АА у овом делу и оцењени као неосновани, притом је извесно да окривљени ЖЖ није првостепеном пресудом ни оглашен кривим због кривичног дела из члана 346 став 2 у вези става 1 КЗ-а, па су жалбени наводи заступника његове одбране у

том делу беспредметни.

Неосновани су и жалбени наводи бранилаца окривљених АА и ВВ у којима с истиче да телефонски разговори које су водили окривљени ДД и ВВ нису се односили на лажне новчанице већ су се исти односили на девојке које су они жаргонски називали „цупике“ и на кучиће које је оштенила куја окривљеног ДД, будући да током преслушаних телефонских разговора као и осталих изведених доказа из њихових разговора јасно произилази да се термини које су они употребљавали нису стварно односили на девојке и кучиће већ су се односили на лажне новчанице а што је потврђено и разговорима које је окривљени ВВ водио са окривљеном ГГ а који су вођени одмах непосредно након што је окривљено ВВ разговарао са окривљеним ДД и говорио јој колико коверата треба да донесе, а који број се поклапао са бројем "кучића" или "цупика" које су они помињали у својим разговорима. Такође, и жалбени наводи браниоца окривљеног ВВ којима се истиче да је првостепени суд извео погрешан закључак када је нашао да се у радњама окривљеног стичу елементи кривичног дела из члана 246 став 1 КЗ-а, односно недозвољена производња, држање и стављање у промет опојних дрога као и жалбени наводи браниоца окривљеног ГГ су такође оцењени као неосновани будући да је током поступка несумњиво утврђено да се окривљени ВВ неовлашћено бавио продајом опојне дроге, коју је заједно са лажним новчаницама држао у стану своје бивше супруге у ул.сс а која дрога је у количини од 277,66 грама пронађена приликом претреса стана у коме је становала окривљена ГГ и од исте одузета уз потврду о привремено одузетим предметима и за коју је вештачењима утврђено да се ради о хероину. Да је напред утврђено чињенично стање тачно потврђују и разговори који су вођени између окривљене ГГ и окривљеног ВВ из којих јасно произилази да се ради о дроги која је спакована у кутију „Медено срце“, коју је окривљена ГГ по налогу окривљеног ВВ доносила у његов стан у ул.сс, а коју је окривљени ВВ називао оно "мало плаво или бело", због чега је и неприхватљиво објашњење окривљеног ЦЦ у ком је навео да се у кутији са натписом Медено срце налазио накит "Сваровски" који је он поклањао својим пословним партнерима односно пријатељима који су куповали гардеробу и парфеме које је он продавао.

Што се тиче жалбених навода бранилаца окривљених у којима се истиче да суд током поступка није утврдио номиналну вредност по којој су новчанице продаване, односно није утврдио коју имовинску корист су окривљени прибавили приликом извршења кривичног дела за које су оглашени кривим, исти су по налажењу Апелационог суда неосновани будући да номинална вредност по којој су новчанице продаване није од утицаја на постојање кривичног дела као ни на правну квалификацију.

Имајући у виду напред наведено, по налажењу Апелационог суда, правилно је првостепени суд утврдио чињенично стање, односно правилно је закључио када је нашао да је током поступка несумњиво утврђено да су окривљени АА и окривљени ББ организовали криминалну групу која се бавила израдом и стављањем у промет лажних новчаница у апоенима од 100 евра са циљем стицања имовинске добити за које кривично дело је забрањено казна затвора у трајању дужем од три године као и да су чланови криминалне групе постали оптужени ВВ, ГГ и ДД од којих је сваки члан криминалне групе имао

одређену улогу и задатак као и да је делокруг групе планиран у међународним размерама и дужем временском периоду. Наиме, окривљени АА као један од организатора криминалне групе користећи припрему за израду фалсификованог новца коју је и раније користио за израду новчаница у апоенима од 100 евра, помоћу посебног алата користећи непознате штампарске машине на којима је знао да ради направио је лажне новчанице у апоенима од 100 евра у количини од најмање 6.358 комада у намери да исте стави у оптицај као праве које новчанице је предао окривљеном ББ који је као организатор криминалне групе ангажовао окривљене ВВ, ГГ и ДД као и друга лица против којих је поступак раздвојен, а који чланови криминалне групе су имали тачно одређене улоге и задатке у циљу стављања фалсификованих новчаница у оптицај. Одштампани лажни новац окривљени АА предавао је окривљеном ББ који је исти непосредно предавао ВВ који је био задужен да обезбеди чување и даљу дистрибуцију овог новца, у ком циљу је лажни новац сместио у стан у ул. сс, као и да је циљ организоване криминалне групе био стицање имовинске добити јер је приликом предаје одређене количине фалсификованих новчаница уговорена имовинска добит у виду одређених процента од номиналне вредности коју је у највећем броју случајева узимао окривљени ВВ а затим делио са осталим припадницима према унапред постигнутом договору. Да је организована криминална група вршила кривична дела у дужем временском периоду суд је несумњиво утврдио и на основу преслушаних телефонских разговора вођених између окривљених АА и ББ из којих произилази да су њих двојица повезани са штампањем лажних новчаница и пре периода за који се терете оптужницом али као утврђени временски период у коме је група деловала суд је узео временски период од прве половине 2007. године, па до 11.02.2009.године, када је даља активност групе спречена акцијом УБПОК-а, као и да су окривљени планирали да организују штампање нових количина лажних новчаница у ком циљу су набавили папир за штампање и распитивали се о набавци машина за штампање и потребне опреме док је графичка припрема за штампање лажних новчаница у апоенима у 100 евра већ постојала. Да је деловање криминалне групе било у међународни размерама утврђено је на основу телефонских комуникација које је организатор криминалне групе окривљени ББ имао са лицима која су долазила у Београд да преузму лажни новац ради даље дистрибуције у Босну и Херцеговину као и да је он то радио лично а у једном случају преко окривљеног ЖЖ.

Улога организатора криминалне групе окривљеног ББ била је не само организација и дистрибуција лажног новца чије је штампање организовао окривљени АА као организатор већ је окривљени ББ усмеравао и координирао целокупно деловање ове криминалне групе тако што је од окривљеног АА преко ЂЂ преузео припрему за израду лажног новца која се налазила на посебним фајловима музичког ЦД са ознаком „Шако Полумента“ заједно са алатом-клишеима и шест фалсификованих новчаница у апоенима од 100 евра у различитим фазама израде ради даљег организовања и штампања лажног новца у ком циљу је окривљени АА и прибавио папир за штампање у количини од 45 кг и све сместио у кафе клуб „Бежанија“ који је држао као закупац окривљени ЖЖ у ул.зз, у Београду, а све у вези израде нове количине лажних новчаница апоена од 100 евра због чега се окривљени ББ интересовао код окривљеног АА о начину односно шифрама како да се отвори фајл са графичким припрема који је од њега преузео, затим се распитивао о вредности и начину на који може да набави машине које су потребне за штампање лажног новца као и могућност да

се ове машине пребаце у Црну Гору како би се тамо вршило штампање лажних новчаница на основу чега је утврђено да је делатност наведене криминалне групе планирана за наредни период, али да до реализације плана није дошло јер су окривљени ухапшени.

Да је код организатора криминалне групе окривљених АА и ББ као и код припадника криминалне групе ВВ, ГГ и ДД постојала свест да се ради о штампању лажних новчаница и да њихове радње представљају кривично дело види се у чињеници да било које активности које су везане за штампање и дистрибуцију лажног новца они су покушавали да прикрију с обзиром да су били свесни забрањености свог дела на који начин су и у својим телефонским разговорима који су вођени а који су преслушани током главног претреса јасно избегавали да помињу било какав новац већ су исти ословљавали различитим терминима.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно је првостепени суд применио кривични законик, када је нашао да се у радњама окривљеног АА и окривљеног ББ стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346 став 1 Кривичног законика а у радњама окривљених ВВ, ГГ и ДД кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 2 у вези става 1 Кривичног законика, као и да су окривљени АА и ББ поступали са директним умишљајем који се састоји у свести и хтењу да организују криминалну групу за вршење кривичних дела фалсификовање новца за које је прописана казна затвора у трајању дужем од три године, док је код окривљених ВВ, ГГ и ДД постојала свест да поступају као припадници организоване криминалне групе ради извршења наведеног кривичног дела. У радњама окривљених АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД се поред наведеног кривичног дела стичу и елементи кривичног дела фалсификовање новца и то у радњама окривљеног АА из члана 223 став 3 у вези става 1 и 2 Кривичног законика у вези члана 33 Кривичног законика, а у радњама осталих окривљених из члана 223 став 3 у вези става 2 Кривичног законика, у вези члана 33 Кривичног законика, јер је окривљени АА свесно и вољно одштампао лажан новац у намери да га стави у оптицај као прави док су остали окривљени свесно и вољно предузимали радње ближе описане у изреци пресуде а у циљу прибављања, чувања, предаје и стављања у оптицај лажног новца у апоенима од 100 евра, при чему су знали да израда и стављање у оптицај лажног новца је законом забрањено и представља кривично дело, при том имајући у виду и чињеницу да је код свих окривљених постојала намера да се лажне новчанице ставе у оптицај као праве а све у циљу остваривања новчане користи за окривљене која се огледа у неутврђеном износу процента од номиналне вредности сваке појединачне испоруке.

Што се тиче укупне вредности лажног новца коју је окривљени АА одштампао а коју су окривљени ББ, ВВ, ГГ и ДД ставили у оптицај иста по правилном налажењу првостепеног суда знатно превазилази квалификаторну околност у износу од 1.500.000,00 динара, те се с тим у вези у радњама окривљених стичу сва законом прописана обележја тежег квалификованог облика кривичног дела фалсификовање новца из члана 223 став 3 Кривичног законика, будући да су окривљени поступали као припадници криминалне групе и да с тим у вези одговарају за укупну остварену последицу односно укупну

количину и вредности лажног новца који је направљен у намери да се стави у оптицај као прави при чему је без значаја појединачна количина која се доводи у везу са сваким од окривљених јер се радило о њиховој улози у одређеној фази дистрибуције лажних новчаница која је одређена на основу плана активности криминалне групе, при чему је код сваког од окривљених постојала свест о заједничком деловању.

По налажењу Апелационог суда у Београду, Посебног одељења, правилно је првостепени суд закључио када није прихватио за окривљеног ББ квалификацију дела из оптужнице, налазећи да окривљени није предузео радње у прављењу лажног новца у намери да исти стави у оптицај као прави у смислу става 1 члана 223 КЗ-а, већ да је исти прибављао лажни новац у смислу става 2 члана 223 КЗ-а, па је из тог разлога у његовим радњама нашао да нема елемената кривичног дела фалсификовање новца из члана 223 став 3 у вези става 1 Кривичног законика, већ је окривљеног огласио кривим за кривично дело фалсификовање новца из члана 223 став 3 у вези става 2 Кривичног законика, што је повољније за окривљеног, а према утврђеном чињеничном стању. Осим тога, правилно су оценио као неприхватљиве наводе браниоца окривљеног ББ који су изнети у завршној речи да се у радњама окривљеног не стичу елементи кривичног дела фалсификовање новца већ елементи кривичног дела прављење и набављање и давање другом средства за фалсификовање из члана 227 Кривичног законика, будући да је на основу свих изведених доказа несумњиво утврђено да је окривљени ББ активно учествовао у организовању криминалне групе и дистрибуцији лажног новца а чињеница да је окривљени ББ набавио графичку припрему за штампу лажног новца коју је преузео на ЦД-у од окривљеног АА заједно са клишеима указује на постојање намере овог оптуженог да настави штампање лажног новца те с тим у вези не може радити о кривичном делу из члана 227 Кривичног законика.

Такође, правилно је првостепени суд наводе браниоца окривљеног ДД изнете у завршној речи, у којима се истиче да се на страни окривљеног ДД радње које је он предузео не могу квалификовати као тежи облик кривичног дела фалсификовање новца из члана 223 став 3 Кривичног законика јер имовинска корист коју је окривљени остварио не прелази износ од 1.500.000,00 динара, оценио као неосноване, из разлога што по налажењу овог суда квалификаторна околност за тежи облик овог кривичног дела није имовинска корист коју окривљени остварује већ укупна номинална вредност лажног новца која се прибавља односно прави, преиначује или ставља у промет, које околности у повезаности са чињеницом да је током поступка утврђено да је окривљени ДД прибавио од окривљеног ВВ износ од 90.000 евра несумњиво указују да се у његовим радњама стичу обележја тежег облика кривичног дела из става 3 за које га је суд и огласио кривим.

Ценећи радње окривљеног ЖЖ правилно је првостепени суд закључио када је нашао да је исти поступао са директним умишљајем јер је био свестан да преузимајући радње ближе описане у тачки 3 побијане пресуде покушао да прибави лажни новац и да исти стави у оптицај при чему је хтео извршење дела иако је знао да је исто забрањено имајући при том у виду количину лажног новца коју је покушао да набави и то 200 комада лажних новчаница у апоенима од 100 евра у укупном износу од 20.000 евра а што прелази квалификаторну

околност од 1.500.000,00 динара, правилно налазећи да се у радњама овог окривљеног стичу сва законом прописана обележја тежег квалификованог облика кривичног дела фалсификовање новца у покушају из члана 223 став 3 у вези став 2 у вези члана 30 Кривичног законика, за које је окривљеног и огласио кривим.

Такође, правилно је првостепени суд закључио када је окривљеног ВВ и окривљену ГГ огласио кривим и за кривично дело описано под тачком 4 изреке побијане пресуде будући да су окривљени на начин и у време како је то описано свесно и вољно извршили кривично дело из члана 246 став 1 у вези члана 33 Кривичног законика, будући је окривљени ВВ неовлашћено купио ради продаје најмање 277,66 грама опојне дроге хероин коју је држао и продавао а окривљена ГГ је неовлашћено држала ради продаје и посредовала у продаји опојне дроге хероин у наведеној количини при чему је била свесна свог дела као и његове забрањености а чије извршење је хтела.

Имајући у виду напред наведену правну квалификацију напред извршених кривичних дела на страни окривљених, жалбени наводи бранилаца окривљених у којима се наводи да приликом доношења своје одлуке о правној квалификацији дела првостепени суд исту није засновао на утврђеном чињеничном стању од стране Апелационог суда су оцењени неосновани будући да из напред изнетих разлога јасно произилази да су окривљени извршили кривична дела за која су и оглашени кривим.

Жалбама окривљеног АА као и његовог браниоца адвоката АБ првостепена пресуда се побија и у делу одлуке о кривичној санкцији где се истиче да првостепени суд приликом доношења одлуке како о врсти тако и о висини кривичне санкције није ценио све околности које су од значаја, као и да је утврђеним околностима није дао правилан значај и окривљеном изрекао превисоку казну за кривична дела за која га је огласио кривим.

Насупрот жалбеним наводима како окривљеног тако и његовог браниоца, по налажењу Апелационог суда у Београду правилно је првостепени суд одлучујући о врсти и висини кривичне санкције ценио све околности прописане чланом 54 Кривичног законика које су од утицаја да иста буде мања или већа, те је од олакшавајућих околности ценио чињенице да је окривљени породичан човек и отац двоје малолетне деце, док је од отежавајућих околност на страни окривљеног ценио његову ранију осуђиваност и то пресудом Окружног суда у Крагујевцу, К.36/93 од 28.09.1993.године, због извршеног кривичног дела из члана 166 став 1 КЗ РС којом му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од једне године са роком проверавања од четири године, пресудом Општинског суда у Параћину, К.461/96 од 09.04.1998.године, осуђен због кривичних дела из члана 166 став 1 КЗ РС у вези члана 19 став 1 КЗ СФРЈ којом му је изречена условна осуда и утврђена казна затвора у трајању од 11 месеци условно на две године, пресудом Општинског суда у Крагујевцу, К.бр.672/01 од 25.04.2002.године, осуђен због извршеног кривичног дела из члана 166 став 1 КЗ РС, на казну затвора у трајању од седам месеци и пресудом Окружног суда у Крагујевцу, К.128/04 од 06.02.2006.године, због извршеног кривичног дела фалсификовање новца из члана 223 став 3 КЗ РС, осуђен на казну затвора у трајању од четири године, мада се ова последња цитирана

пресуда није могла ценити као отежавајућа околност, јер је првостепени суд поменуто осуду из пресуде Окружног суда у Крагујевцу, која је преиначена пресудом Врховног суда Србије, од 06.02.2006.године, у смислу члана 62 Кривичног законика, узео као утврђену приликом изрицања јединствене казне за кривична дела за која га је огласио кривим у овом поступку с обзиром да окривљени није започео издржавање казне по наведеној правноснажној пресуди у време извршења кривичних дела за која је овом пресудом оглашен кривим, а што није било од утицаја на правилно одмеравање јединствене казне овом окривљеном који је како је већ речено раније осуђиван и због других кривичних дела, те ценећи све наведене околности на страни окривљеног утврдио му појединачне казне и то за кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 1 Кривичног законика казну затвора у трајању од једне године, за кривично дело фалсификовање новца из члана 223 став 3 у вези став 2 и 1 Кривичног законика, у вези члана 33 Кривичног законика казну затвора у трајању од седам година и шест месеци, те у смислу члана 62 узео као утврђену казну затвора у трајању од четири године на коју је осуђен пресудом Окружног суда у Крагујевцу, К.бр.128/04 од 01.10.2004.године која је преиначена пресудом Врховног суда Србије КжI бр.2091/05 од 06.02.2006.године, и даљом применом члана 60 и 63 Кривичног законика окривљеног, осудио на јединствену казну затвора у трајању од 12 година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 15.04.2004.године, до 01.10.2004.године, као и време проведено у притвору од 13.02.2009.године, па надаље, налазећи да је овако изречена казна сразмерна укупној криминалној активности окривљеног као и тежини извршених кривичних дела и да је као таква неопходна имајући при том у виду улогу окривљеног у извршењу кривичних дела за која је осуђен и да ће се истом остварити сврха кажњавања.

Жалбом браниоца окривљеног ББ, адвоката БА, првостепена пресуда се побија и у делу одлуке о кривичној санкцији, где се истиче да је приликом одмеравања казне окривљеном суд узео као утврђену казну затвора у трајању од четири године по пресуди Окружног суда у Смедереву, коју пресуду је прочитао, али приликом читања није извршио увид у цео спис предмета Окружног суда у Смедереву, К.бр.44/03 као и да је прочитао допис Основног суда у Бјелом Пољу, ИКС бр. 60/07 из ког дописа је утврдио да наведена пресуда у целисти није извршена из чега се не види да ли је извршење поменуте пресуде у Црној Гори започето, па прекинуто због болести или неког другог разлога или је исто одложено као ни да ли је по раздвајању држава Црна Гора признала пресуду суда из Смедерева и да је непознато каква је уопште судбина извршења ове пресуде, већ је једино сигурно да је извршење ове пресуде Основни суд у Бјелом Пољу преузео, што са становишта кривичног законодавства Републике Србије пресуду Окружног суда у Смедереву, чини да није извршена, због чега казну по наведеној пресуди суд није могао узети за утврђену приликом одмеравања појединачних казни и изрицања јединствене казне затвора, на који начин је повредио члан 369 тачку 4 Законика о кривичном поступку. Даље, у жалби браниоца окривљеног се истиче да је приликом одмеравања појединачних и јединствене казне затвора суд правилно оценио олакшавајуће околности на страни окривљеног, али је личним околностима и то нарушеном здрављу окривљеног ББ дао недовољан значај као и да је пропустио да узме у обзир чињеницу да је током поступка окривљени ББ више пута био на прегледу, односно на лечењу изван болнице Окружног затвора у Београду, јер у њој није било услова за његово адекватно лечење, док је

погрешно утврдио отежавајуће околности на страни окривљеног ценећи његов ранији живот који се огледа у два условна осудама изреченим 1993. и 1996. године, с тим што је од последњег истека рока проверавања по другој условној осуди протекло дуже од 12 година из чега несумњиво произилази да су се у односу на обе условне осуде стекли услови за законску рехабилитацију у смислу члана 98 став 2 тачка 2 Кривичног законика, па се окривљени ББ на основу члана 97 став 1 Кривичног законика има сматрати неосуђиваним, због чега ранији живот окривљеног према мишљењу браниоца цењен кроз две условне осуде није могао бити узет као отежавајућа околност, којој је првостепени суд приликом одмеравања како врсте, тако и висине казни дао превелик значај, осудивши окривљеног на казну затвора у трајању од 10 година.

Насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног адвоката Ивана Бајазита, по налажењу Апелационог суда правилно је првостепени суд одлучујући о врсти и висини кривичне санкције ценио све околности прописане чланом 54 Кривичног законика па је од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио да је окривљени отац једног малолетног детата, као и његово здравствено стање, док је од отежавајућих околности на страни окривљеног ценио да је осуђиван пресудом Општинског суда у Суботици, К.бр.896/93 од 03.09.1993. године, због кривичног дела из члана 233 став 1 КЗ РС, на казну затвора у трајању од 6 месеци, условно на 3 године, као и пресудом Вишег суда у Бјелом Пољу, Кж.бр. 280/96 од 29.04.1996. године, због кривичног дела из члана 217 став 2 у вези става 1 КЗ РЦГ, на казну затвора у трајању од 3 месеца, условно на 2 године, које чињенице је ценио као ранији живот окривљеног, а што указује на склоност окривљеног ка вршењу кривичних дела, као и чињеницу да је окривљени осуђен пресудом Округног суда у Смедереву, К.бр. 44/2003 која је постала правоснажна дана 07.02.2006. године, због извршења кривичног дела из члана 245 став 2 КЗ СРЈ, на казну затвора у трајању од 4 године, коју осуду суд окривљеном није ценио као отежавајућу околност будући да је исту узео као утврђену приликом одмеравања казне, из разлога што оптужени казну по наведеној пресуди није издржао, а што је утврђено из дописа Основног суда у Бјелом Пољу, ИКС бр. 60/07, те је ценећи наведене околности окривљеном утврдио појединачне казне и то за кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 1 Кривичног законика, казну затвора у трајању од 1 године, за кривично дело фалсификовања новца из члана 223 став 3 у вези става 2 Кривичног законика у вези члана 33 Кривичног законика, казну затвора у трајању од 5 година и 6 месеци, и узео као утврђену казну затвора у трајању од 4 године по пресуди Округног суда у Смедереву, па је применом одредби члана 60 и 63 Кривичног законика, окривљеног осудио на јединствену казну затвора у трајању од 10 година, у коју казну ће му се урачунати време проведено у притвору од 14.04.2003. године, па до 06.02.2004. године, као и време проведено у притвору од 11.02.2009. године, па надаље, која казна је и по налажењу овога суда имајући у виду тежину извршеног кривичног дела као и криминалну активност окривљеног адекватна извршеним кривичним делима, правилно налазећи да ће се истом остварити сврха кажњавања и изрицања кривичних санкција прописана чланом 4 и 42 Кривичног законика, односно правилно налазећи да ће се у довољној мери утицати на окривљеног да убудуће не врши иста или слична кривична дела.

Жалбом браниоца окривљеног ВВ, адвоката ВА, првостепена пресуда се

побија и у делу одлуке о казни, где се истиче да приликом одлучивања како о врсти, тако и о висини кривичне санкције, првостепени суд није у довољној мери ценио олакшавајуће околности на страни окривљеног једино узевши као олакшавајућу околност чињеницу да је окривљени отац четворо деце, док је од отежавајућих околности на страни окривљеног ценио чињеницу да је неколико пута био осуђиван и да је тиме показао одређену склоност ка вршењу кривичних дела, не поклонивши притом значај чињеници да је окривљени стар 56 година, да је болестан, да се лечио све време док је био у притвору, да има висок ниво шећера, хипертензију и кардиоваскуларне тегобе, као ни чињеници да му је у току трајања притвора преминула једна сестра за коју је био посебно везан што је здравствено стање окривљеног додатно погоршало.

Насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног ВВ, адвоката ВА, по налажењу Апелационог суда у Београду – Посебно одељење, правилно је првостепени суд одлучујући о врсти и висини кривичне санкције ценио све околности из члана 54 Кривичног законика, па је од олакшавајућих околности на страни окривљеног ВВ ценио чињеницу да је окривљени отац четворо деце од којих су двоје малолетни, а од отежавајућих околности ранији живот окривљеног који указује на склоност ка вршењу кривичних дела, као и чињеницу да су окривљеном пресудом Окружног суда у Краљеву, Кв.бр. 287/01 од 26.12.2006. године, спојене казне по правоснажним пресудама Окружног суда у Краљеву, К.бр. 20/01 од 08.11.2002. године, којом је осуђен због кривичног дела из члана 168 став 1 КЗ СФРЈ, на казну затвора у трајању од 1 године и Трећег општинског суда у Београду, К.бр. 551/06 од 10.11.2006. године, због кривичног дела из члана 223 став 3 КЗ РС на казну затвора у трајању од 3 месеца, те осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 године и 2 месеца, у коју казну му је урачунао време проведено у притвору у периоду од 01.02.2001. до 13.02.2001. године, као и време проведено на издржавању казне затвора од 31.05.2005. године, до 19.05.2006. године, коју казну је суд у смислу члана 62 Кривичног законика окривљеном узео као утврђену приликом изрицања јединствене казне, не ценећи је као отежавајућу околност на страни окривљеног, те имајући у виду све напред наведене како олакшавајуће, тако и отежавајуће околности окривљеном за кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 2 у вези става 1 Кривичног законика, утврдио казну затвора у трајању од 8 месеци, за кривично дело фалсификовање новца из члана 223 став 3 у вези става 2 Кривичног законика, у вези члана 33 Кривичног законика, казну затвора у трајању од 5 година и за кривично дело неовлашћено држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 Кривичног законика у вези члана 33 Кривичног законика, казну затвора у трајању од 2 године и 6 месеци и узео као утврђену казну затвора из напред наведене пресуде Окружног суда у Краљеву, те окривљеног осудио на јединствену казну затвора у трајању од 9 година, а применом члана 63 Кривичног законика, одредио да се у изречену казну окривљеном има урачунати време које је провео у притвору од 01.02.2001. па до 13.02.2001. године, затим време проведено на издржавању казне затвора од 31.05.2005. до 19.05.2006. године, као и време проведено у притвору од 11.02.2009. године, па надаље, налазећи да је казна затвора у наведеном трајању адекватна тежини извршеног кривичног дела као и степену кривице окривљеног, као и да ће се истом у довољној мери утицати на окривљеног да убудуће не врши иста или слична кривична дела и да ће се остварити сврха изрицања кривичних санкција, као и сврха кажњавања прописана чланом 4 и 42

Кривичног законика.

Жалбом браниоца окривљене ГГ, адвоката ГА, првостепена пресуда се побија и у делу одлуке о казни, где се истиче да првостепени суд приликом доношења одлуке о казни није у довољној мери утврдио све околности које су од утицаја како на врсту, тако и на висину кривичне санкције, те због погрешно утврђених како олакшавајућих тако и отежавајућих околности на страни окривљене извео и погрешан закључак осудивши је на казну затвора, имајући у виду да је окривљена признала дело које је заиста извршила, а посебно када се може јасно утврдити да за два дела која јој се стављају на терет нема доказа, а то су дело из члана 346 став 2 Кривичног законика и члана 246 став 1 Кривичног законика, због чега се јасно може закључити да ни изречена јединствена казна затвора нема своје упориште, те као таква не може ни опстати, због чега је окривљеној ГГ требало утврдити и изрећи санкцију само за дело које је извршила и које је признала потпуно имајући у виду управо околности које је суд прихватио и то да је неосуђивана затим искрено и коректно држање пред судом, а да отежавајућих околности на страни окривљене није било, као и да је сам тужилац предложио да се истој ублажи казна што представља чињеницу да је окривљена током поступка говорила само истину.

Насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног, по налажењу Апелационог суда у Београду, Посебног одељења, правилно је првостепени суд одлучујући о врсти и висини кривичне санкције ценио све околности из члана 54 Кривичног законика на страни окривљене ГГ, те је од олакшавајућих околности утврдио да је окривљена током поступка признала чињеничне наводе везане за одређене инкриминације која јој се стављају на терет и на тај начин олакшала утврђивање материјалне истине у овој кривично правној ствари и неосуђиваност окривљене, док отежавајућих околности на страни окривљене није било, те је наведене олакшавајуће околности правилно ценио као нарочито олакшавајуће у односу на кривична дела из члана 223 став 3 у вези става 2 КЗ-а, у вези члана 33 КЗ-а и 246 став 1 КЗ-а, у вези члана 33 КЗ-а, које као такве указују да се и са ублаженом казном према окривљеној може постићи сврха кажњавања, па је окривљеној за кривично дело за које је оглашена кривом утврдио казне затвора испод законом предвиђеног минимума применом члана 56 и 57 КЗ-а, како је то у уводном делу образложења ове пресуде наведено, док јој је правилно утврдио и казну затвора у трајању од 4 месеца због кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346 став 2 у вези става 1 Кривичног законика, те је окривљену осудио на јединствену казну затвора у трајању од 3 године, а применом члана 63 Кривичног законика, правилно одлучио да се у казну на коју је окривљена осуђена, истој урачуна време проведено у притвору у периоду од 11.02.2009. до 08.07.2009. године, правилно налазећи да ће се казном затвора у трајању од 3 године, у довољној мери на окривљену утицати да убудуће не врши иста или слична кривична дела, као и да ће се остварити сврха кажњавања и изрицања кривичне санкције прописана чланом 4 и 42 Кривичног законика.

Жалбама бранилаца окривљеног ЖЖ, адвоката ГА и адвоката ГА1, првостепена пресуда се побија у делу одлуке о кривичној санкцији и паушалу, где се у жалби адвоката ГА истиче да је казна која је изречена окривљеном ЖЖ за кривично дело за које га је суд осудио превисока и неотемељена, обзиром да исти није извршио кривично дело које му стављено на терет, а у жалби адвоката

ГА1 да суд није дао ваљане разлоге за одлуку о изреченој кривичној санкцији будући да приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције није утврдио одлучне чињенице које су од значаја, односно није правилно ценио све околности из члана 54 Кривичног законика, као и да није правилно одмерио паушал на који је окривљеног обавезао да плати.

По налажењу Апелационог суда у Београду, Посебног одељења, жалбени наводи бранилаца окривљеног ЖЖ, адвоката ГА и адвоката ГА1, су у овом делу основани основани, из разлога што је првостепени суд одлучујући како о врсти тако и о висини кривичне санкције коју треба изрећи окривљеном ЖЖ правилно утврдио све околности из члана 54 Кривичног законика, које су од утицаја на врсту и висину кривичне санкције, те од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио његове године живота, као и здравствено стање, и чињеницу да окривљени није осуђиван док отежавајућих околности на страни окривљеног није нашао, али напред наведеним олакшавајућим околностима није дао правилан значај, те је Апелациони суд, Посебно одељење, одлучујући о врсти и висини кривичне санкције, олакшавајуће околности које су утврђене на страни окривљеног ценио као нарочито олакшавајуће у смислу члана 56 и 57 КЗ-а, и окривљеном је уважавањем жалби бранилаца изрекао казну затвора у трајању од 2 године, дакле испод законом предвиђеног минимума, имајући у виду да је конкретно кривично дело остало у покушају, у ком случају се окривљени сходно члану 30 КЗ-а, може блаже казнити, па Апелациони суд налази да ће се овако изреченом казном затвора у довољној мери на окривљеног утицати да убудуће не врши иста или слична кривична дела, као и да ће се истом остварити сврха кажњавања и сврха изрицања кривичних санкција прописана чланом 4 и 42 Кривичног законика.

Жалбама бранилаца окривљеног ДД, адвоката ДА1 и адвоката ДА, првостепена пресуда се побија и у делу одлуке о казни где се у жалби адвоката ДД истиче да приликом одмеравања казне окривљеном суд није правилно применио опште одредбе о изрицању кривичне санкције, нити је узео у обзир бројне друге околности које у знатној мери умањују кривичну одговорност окривљеног, а које указују да у конкретном случају постоје услови за ублажавање казне и изрицање евентуалне условне осуде, као и да закључак првостепеног суда да код окривљеног постоји склоност ка вршењу кривичних дела, на основу његове раније осуђиваности је неоснован, док се у жалби адвоката ДА не наводи које чињенице и околности суд није у довољној мери ценио, односно не наводи се у чему се састоје повреде које је суд учинио приликом доношења одлуке о кривичној санкцији, односно казни.

Насупрот жалбеним наводима бранилаца окривљеног, по налажењу Апелационог суда у Београду, правилно је првостепени суд одлучујући о врсти и висини кривичне санкције према окривљеном ценио све околности прописане чланом 54 Кривичног законика, а које су од утицаја на врсту и висину кривичне санкције, те од отежавајућих околности код окривљеног ценио његову ранију осуђиваност и то пресудом Општинског суда у Београду, К.бр.1287/00 од 01.09.2001. године, због кривичног дела из члана 165 став 1 КЗ РС, на казну затвора у трајању од 4 месеца, условно на годину дана, као и чињеницу да је окривљени кривична дела за које је у овом поступку оглашен кривим извршио у време проверавања које му је одређено пресудом Општинског суда у Сомбору,

К.бр.135/06 од 01.10.2007. године, којом му је изречена условна осуда због кривичног дела фалсификовање исправа из члана 355 став 2 Кривичног законика, због чега је ова условна осуда опозвана у смислу члана 67 став 1 Кривичног законика и узета као утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци, коју чињеницу суд није ценио као отежавајућу околност, док је ранију осуду по напред наведеној осуди Општинског суда у Београду, К.бр.1287/00 од 01.09.2001. године, ценио као ранији живот окривљеног, те ценећи све околности као и степен кривице и побуде из којих је кривично дело учинио, окривљеном за кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 2 у вези става 1 Кривичног законика, утврдио казну затвора у трајању од 6 месеци, а за кривично дело фалсификовање новца из члана 223 став 3 у вези става 2 Кривичног законика у вези члана 33 Кривичног законика казну затвора у трајању од 5 година и узео као утврђену казну затвора у трајању од 6 месеци по опозваној условној осуди, те окривљеног осудио на јединствену казну затвора у трајању од 5 година и 10 месеци, и правилном применом члана 63 Кривичног законика одредио да ће се у изречену казну затвора окривљеном урачунати време проведено у притвору од 22.10.2009. године па надаље, правилно налазећи да ће се казном затвора у напред наведеном трајању на окривљеног довољно утицати да убудуће не врши иста или слична кривична дела, као и да ће се истом у потпуности остварити сврха изрицања кривичних санкција и сврха кажњавања прописана чланом 4 и 42 Кривичног законика.

Што се тиче жалбених навода браниоца окривљеног ДД, адвоката Небојше Црногорца којима се истиче да суд није правилно утврдио када је нашао да је окривљени кривична дела за која је у овом поступку оглашен кривим извршио у време провере које му је одређено пресудом Општинског суда у Сомбору, К.бр. 135/06 од 01.10.2007. године, исти су такође по налажењу Апелационог суда, Посебног одељења, неосновани, будући да је увидом у списе предмета, тачније у наведену пресуду Општинског суда у Сомбору, утврђено да је иста постала правоснажна дана 01.10.2007. године, а којом је окривљеном изречена условна осуда и утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци са роком провере од 3 године, из чега несумњиво произилази да је окривљени кривична дела за која је у овом поступку оглашен кривим извршио у време проверавања будући да се рок проверавања рачуна од дана правоснажности пресуде и траје 3 године, односно до 01.10.2010. године, а окривљени је осуђен за кривична дела која је извршио током периода наведеног у изреци првостепене пресуде, дакле у време провере. Апелациони суд је при том имао у виду одредбу члана 70 КЗ која се односи на рокове за опозивање условне осуде уз чега произилази да се условна осуда може опозвати у року од једне године од дана када је протекло време проверавања, а у конкретном случају тај рок није наступио (01.10. 2011. године) у време када је овај суд одлучивао.

Испитујући побигану пресуду у делу одлуке о паушалу, по налажењу Апелационог суда у Београду правилно је првостепени суд применио одредбу члана 193 и 196 Законика о кривичном поступку, када је окривљене обавезао да солидарно плате трошкове кривичног поступка о чијој висини ће се одлучити посебним решењем будући да у време доношења пресуде није располагао подацима који су потребни за утврђивање висине трошкова, као и када је окривљене обавезао да на име паушала плате износ од по 20.000 динара, који је одмерен у складу са сложеношћу поступка као и према правилнику о накнади

трошкова у судским поступцима који је објављен у Службеном листу Републике Србије број 57/2003 од 30.05.2003. године, због чега су жалбени наводи браниоца окривљеног ЖЖ адвоката ГА1 и адвоката ГА којима се пресуда побија и у делу одлуке о паушалу оцењени као неосновани.

Такође правилно је првостепени суд у односу на окривљене АА, ББ, ВВ, ГГ и ЖЖ изрекао меру безбедности одузимања предмета који су употребљени за извршење кривичних дела применом члана 87 Кривичног законика у вези члана 78 и члана 79 Кривичног законика, те од напред наведених окривљених одузео предмете ближе описане у изреци првостепене пресуде на страни 33, 34 и 35 од којих су неки предмети коришћени за извршење кривичних дела, односно за израду лажних новчаница, као и предмети којима је планирана даља израда лажних новчаница као што је ЦД са натписом „Шако Полумента 2008“ МП-3 на коме се налазила графичка припрема за израду лажних новчаница, затим алат за израду клишеа и папир за штампање који су одузето од ЖЖ и лаптоп одузет од оптуженог АА, као и мобилни телефони наведених марки са телефонском картицом, с обзиром да је у току поступка утврђено да су оптужени телефоне користили у међусобној комуникацији, а ради извршења кривичних дела за које су оглашени кривим.

Са изнетих разлога, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, у смислу члана 388 и 391 Законика о кривичном поступку одлучио је као у изреци пресуде.

*Записничар,
Стојан Петровић, с.р.*

*Председник већа-судија,
Слободан Рашић, с.р.*

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић**